

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **S. I.**, zast. Mgr. Milanem Musilem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2012, č.j. OAM-375/ZA-12-ZA14-2010, ve věci mezinárodní ochrany, takto:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Odměna advokáta Mgr. Jana Musila se určuje částkou 12.826,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové na účet soudem ustanoveného zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

Odůvodnění:

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o

změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí označil za nezákonné a vadné, neboť dle jeho názoru žalovaný nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, když nebyly náležitě zohledněny veškeré žalobcem namítané skutečnosti. V doplnění žaloby poukázal na nedostatečně zjištěný skutkový stav spočívající v tom, že manželka žalobce je státní příslušnicí Ruské federace a v případě realizace jejich rodinného života v zemi žalobcova původu by byla pronásledována. Žalovaný tak měl obstarat konkrétní důkazy k tomu, zda-li na území Gruzie nedochází k pronásledování smíšených manželství mezi gruzínskými a ruskými státními příslušníky. Daná situace pak dle žalobce přinejmenším ospravedlňuje nárok na udělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu, když žalobce nemůže realizovat svůj rodinný život v zemi svého původu. Námitkou stejného obsahu žalobce zpochybnil správnost a zákonnost rozhodnutí žalovaného i ve vztahu k neudělení azylu dle § 14a zákona o azylu, tedy k neudělení tzv. doplňkové ochrany.

Další doplnění, resp. upřesnění žaloby učinil žalobce prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce v podání ze dne 19. 6. 2012. Nejprve popsal základní rysy svého azylového příběhu a ocitoval platnou právní úpravu, tedy pasáže zákona o azylu k předmětné žalobě se vztahující. Připomněl, že se obává pronásledování ze strany státních orgánů Gruzie, neboť se v minulosti účastnil demonstrací proti prezidentovi, byl za tyto aktivity několikrát zatčen a politická strana, jejímž byl členem, byla zrušena. Pokud správní orgán vyhodnotil přednes žalobce jako účelový se snahou zajistit si na území České republiky legální pobyt, pak porušil § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 21. 12. 2005 sp. zn. 6 Azs 235/2004 s tím, že pronásledování své osoby prokázal svoji věrohodnou výpovědí a správnímu orgánu se ji nepodařilo ničím zpochybnit. Možnost vnitřního přesídlení vyloučil, neboť vystupoval proti osobě prezidenta. Rovněž se v případě návratu obává nástupu k výkonu vojenské služby. V případě návratu mu tak z důvodů popsaných hrozí reálné nebezpečí vážné újmy. Požadoval napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 22. srpna 2012 popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí. K žalobním námitkám uvedl, že z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce podal opakovanou žádost z důvodu legalizace pobytu na území České republiky (dále jen ČR), neboť v současné době nemá povolenou žádnou formu pobytu. V řízení o první žádosti uplatněné v roce 2006 byly posuzovány tzv. „politické důvody“ žalobce. Výsledek řízení posléze přezkoumal i NSS v Brně, který kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu zamítl. Ve druhé žádosti uplatněné dne 12. 5. 2008 označil žalobce za důvod jejího podání obavy z nevykonání vojenské služby. Negativní rozhodnutí bylo opět podrobeno soudnímu přezkumu, který skončil odmítavým rozhodnutím NSS z důvodů nesplnění podmínek řízení. Třetí a poslední

žádost podal žalobce 25. 10. 2010 a označil v zásadě tři důvody – nevykonání vojenské služby, manželství se státní občankou Ruské federace a narození syna na území České republiky, který zde má povolen trvalý pobyt.

Správní orgán zdůraznil, že žalobce na území České republiky pobývá již od roku 2006 a svoji situaci se nepokusil řešit prostřednictvím zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen zákon o pobytu cizinců) s tím, že nemá finanční prostředky na právní zastoupení. Dále připomněl, že žalobce vešel v kontakt se zastupitelským úřadem své země, kde si vyřídil nový cestovní doklad. Konstatoval, že problémem nevykonané vojenské služby se správní orgán zabýval již v minulých řízeních a jeho závěry nebyly v průběhu soudního přezkumu zpochybněny. K námitce mířící do nemožnosti realizace rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod připomněl žalovaný rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2011 sp. zn. 2 Azs 8/2011 včetně odkazu na dva rozsudky ESLP, které se obdobnou problematikou zabývaly. Žalobci se k vyřešení legálního pobytu na území České republiky nabízela k tomu určená právní úprava, tedy již jmenovaný zákon o pobytu cizinců. Z postoje žalobce v průběhu všech řízení bylo možné usoudit, že se pokouší nalézt cestu k legalizaci svého dalšího pobytu na území České republiky, k čemuž ovšem instituty obsažené v zákoně o azylu neslouží, jak judikoval NSS v Brně v rozsudku sp. zn. 7 Azs 187/2004 ze dne 24. 2. 2005.

Žalovaný je přesvědčen, že dostatečným způsobem odůvodnil neudělení humanitárního azylu. Azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu lze udělit pouze ve výjimečných případech, za což dle žalovaného nelze považovat život s manželkou a jejich dítětem na území ČR. Institut mezinárodní ochrany nelze využít jako náhradní řešení v případech, kdy se cizinec tímto postupem snaží o legalizaci pobytu. Informacemi o zemi původu podložil správní orgán i svůj závěr o neudělení doplňkové ochrany, neboť nedošlo k naplnění některého z taxativně vymezených definičních znaků vážné újmy dle § 14a odst. 2 cit. zákona. Použité informace považoval pro konkrétní případ za zcela dostatečné. V ostatním odkázal na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, ve kterém se vypořádal se všemi skutečnostmi žalobce sdělenými a poté, kdy vycházel z objektivních informací o Gruzii. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. Žalobu projednal krajský soud při jednání za přítomnosti obou stran a tlumočníka.

V přezkumném řízení provedl důkaz podstatným obsahem správního spisu, z něhož ověřil následující rozhodné skutečnosti:

Žalobce přicestoval na území ČR v roce 2006. Dne 20. 8. 2006 uplatnil svoji první žádost o udělení mezinárodní ochrany a to pod falešnou identitou, což učinil prý na základě doporučení krajanů a z obavy před nuceným návratem do Gruzie. Po sdělení pravé identity ozřejmil, že v září 2005 vstoupil do politické strany Igora Giorgadzeho a účastnil se asi šesti mítinků. Během třetího mítinku byl s ostatními účastníky

zadržen policií, která je odvezla na okrsek, kde byli zmláceni obušky a zadržení asi 24 hodin. Následně do jejich domu přicházela policie, prováděla kontroly, žalobci nadávala vlastizrádců a musel zaplatit pokutu. Po poradě s příbuznými žalobce Gruzii raději opustil. Potvrdil, že je v telefonickém kontaktu s matkou a sestrou, vrátit se nemůže, neboť byl proti jeho osobě zinscenován trestný čin výtržnictví a žalobce by byl uvězněn. Správní orgán zamítl rozhodnutím ze dne 19. 9. 2006 žádost jako nedůvodnou s odkazem na § 16 odst. 1 písm. b) zákona o azylu (žadatel bez vážného důvodu uvádí nesprávné údaje o své totožnosti nebo o státním občanství nebo tyto údaje odmítá uvést). O žalobě následně rozhodoval Krajský soud v Hradci Králové pod sp. zn. 28 Az 53/2006, který ji zamítl a podaná kasační stížnost byla odmítnuta Nejvyšším správním soudem v Brně (dále jen NSS) rozhodnutím pod sp. zn. 9 Azs 159/2007.

O druhé žádosti uplatněné dne 12. 5. 2008 rozhodl správní orgán dne 9. 6. 2008 a žádná z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu žalobci udělena nebyla. Správní orgán se v tomto rozhodnutí zabýval dvěma zásadními důvody, které žalobce k podání opakované žádosti vedly – jednalo se o jeho tvrzenou politickou aktivitu a dále o obavy z nástupu k vojenské službě, pokud by se do Gruzie vrátil. Správní orgán porovnal přednes žalobce z prvního řízení s informacemi, které poskytoval v řízení o druhé žádosti a jeho příběh vyhodnotil s odkazem na zcela prokazatelné a žalobcem nevysvětlené rozpory za jasně nevěrohodný. Obavy z nuceného nástupu k výkonu vojenské služby označil správní orgán s odkazem na – v této otázce ustálenou - judikaturu NSS v Brně za irelevantní. Navíc ze shromážděných informací vyplývá, že i v Gruzii je možné za finanční náhradu získat odklad výkonu vojenské služby či její výkon alternativní formou. O opětovně podané žalobě rozhodl krajský soud opět zamítavě. Následně podaná kasační stížnost byla odmítnuta pro nesplnění podmínek řízení.

Dne 25.10. 2010 podal žalobce svoji třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Uvedl, že je pravoslavného náboženského vyznání, státním občanem Gruzie, gruzínské národnosti. Za doby svého pobytu v Gruzii byl členem politické strany, která již neexistuje. K podání třetí žádosti jej vedly v zásadě tytéž důvody jako v případech předchozích. V Gruzii nevykonával vojenskou službu, a proto se obává v případě návratu povolání ke splnění této povinnosti. Od matky ví, že měl být kvůli vyhýbání se výkonu vojenské služby opakovaně souzen a po její osobě požadovali pokutu 2000 lari. Tu neuhradila s tím, že syn je dospělý a za jeho jednání proto není zodpovědná. Dále se účastnil demonstrací proti osobě bývalého prezidenta Saakašviliho. Konečně pak uzavřel manželství se státní občanskou Ruské federace, která má v Čechách povolen trvalý pobyt a se kterou mají společného syna. Objasnil, že manželka se nechce a nemíní vrátit do Ruska, v Gruzii pak spolu žít rovněž nemohou a to s ohledem na situaci po válce v roce 2008, kdy existence smíšeného manželství je podle žalobce nereálnou.

Správní orgán se žalobcem provedl k jeho žádosti dva pohovory s daty 4. 11. 2010 a 5. 1. 2012. Žalobce prakticky toliko opakoval výše uvedené důvody s tím, že krom obav z nástupu na vojenskou službu (matka měla za žalobce již platit finanční narovnání) je žalobce ženatý, manželka je státní občankou Ruské federace a na

území České republiky má povolen pobyt stejně jako další členové její rodiny. Dne 22. 2. 2010 se jim narodil syn a chtějí realizovat svůj společný život na území České republiky, když z důvodů v předchozím odstavci není možné společné soužití ani v Rusku ani v Gruzii. V Gruzii se občané chovají k Rusům špatně, jejich dítě by nemělo nárok na sociální podporu. Manželka případný návrat do Ruska jednoznačně vyloučila. Připustil, že o legalizaci pobytu v souladu s možnostmi uvedenými v zákoně o pobytu cizinců se nepokoušel, neboť nemá finanční prostředky na právní zastoupení. Navštívil sice cizineckou policii, aby si vyřídil pobyt za účelem sloučení rodiny, ale dle tvrzení žalobce se s ním odmítli bavit.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Jedná se zejména o Informace MZV ČR č. j. 96078/2010-LPTP ze dne 25. února 2010, Výroční zprávu Human Rights Watch – Gruzie z ledna 2011 a ledna 2012 a ze zpráv obsažených v aktuální databázi ČTK – Gruzie. Žádné návrhy na doplnění podkladů pro rozhodnutí žalobce nevznese.

Při jednání soudu účastníci setrvali na svých návrzích a odkázali na svá písemná podání ve věci.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s

přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně a navíc opakovaně zabýval a posuzoval jeho azylový příběh na pozadí objektivních informací o zemi původu, když samotný žalobce žádné důkazy ke svým tvrzením nenabídl. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. V projednávané věci je nezbytné pohlížet na třetí žádost žalobce a následně vydané rozhodnutí žalované komplexně, tedy vzít v úvahu rovněž obsah předchozích dvou žádostí, v nich učiněné přednesy žalobce a následná rozhodnutí žalovaného včetně rozhodnutí krajského soudu a NSS.

Krajský soud již zmínil, že žalobce v této žádosti uvedl tři důvody, pro které jednak žádost podal a jednak se obává návratu do Gruzie. Jednalo se o politickou angažovanost žalobce, obavy z nástupu k výkonu vojenské služby a realizace rodinného života na území České republiky. Soud je přesvědčen, že ke dvěma výše uvedeným důvodům se správní orgán jasně vyjádřil ve svém druhém rozhodnutí, jehož správnost byla následně potvrzena rozsudkem krajského soudu. Potřebné podklady jsou součástí správního spisu a žalovaný jim v odůvodnění svého třetího rozhodnutí věnoval patřičnou pozornost. I krajský soud se ztotožnil s tím, že výpověď žalobce ohledně jeho politické angažovanosti a represí s tím údajně souvisejících postrádá věrohodnost a příběh žalobce tak i bez jím předložených důkazů nemohl správní orgán ani soud přesvědčit o pravdivé podstatě a důvodných obavách. Této otázce se správní orgán věnoval velmi podrobně ve svém druhém rozhodnutí, kde podrobně objasnil důvody, pro které žalobci neuvěřil – jednoznačně rozporné informace poskytované samotným žalobcem, který i přes výzvu správního orgánu nebyl schopen zásadní rozpory vysvětlit (počet demonstrací, kterých se žalobce účastnil; v jedné verzi byl žalobce s ostatními demonstranty bit obušky přes nohy, druhá verze se obešla bez násilí; v jednom případě označil za rok vstupu do strany bez pochybností rok 2005, při druhé verzi pak ohraničil své členství léty 2004 – 2006). Takovéto rozpory, které žalobce nebyl schopen přesvědčivě vysvětlit, pak nelze pominout a přičíst je „běžnému zapomínání“. Stejně tak byla zjištěna závažná absence minimálních politických znalostí žalobce, který tvrdil, že je absolventem vysoké školy. Stejně tak byla v předchozích řízeních věnována náležitá pozornost i otázce nástupu žalobce k výkonu vojenské služby v případě návratu do Gruzie. S odkazem na objektivní informace bylo dokladováno, že žalobce se může domoci jak výkonu tzv. alternativní vojenské služby, tak jejího odkladu či „vykoupení“ za jasně daný finanční obnos. Výše uvedené závěry akceptuje i krajský soud a nevidí nejmenšího důvodu, aby se jimi v řízení o třetí žádosti opětovně správní orgán podrobně zabíral, když tak učinil již v předchozím a to pravomocně skončeném řízení. Odkaz na průběh a výsledky řízení o obou předchozích žádostech považuje krajský soud za zcela dostatečné jako reakce na stejné námitky žalobce i v tomto

třetím řízení. Neustálé podrobné opakování týchž důvodů, provedených důkazů a úvah správního orgánu by krajský soud s ohledem na žalobcem opakovaně podávané žádosti s uváděním týchž důvodů, byť takovouto cestu současná úprava azylového práva umožňuje, považoval za čistý formalismus.

Žalobce navíc v souvislosti s vystavením cestovního dokladu a posléze s uzavřením sňatku opakovaně a bez jakýchkoli problémů kontaktoval svůj zastupitelský úřad. Vstřícný postoj tohoto orgánu jeho mateřské země jen dokladuje, že státní orgány Gruzie nemají na osobě žalobce žádný zájem, pokud vyšly bez jakýchkoli potíží vstříc jeho požadavkům. Je tak zjevné, že v případě žalobce nedošlo k naplnění podmínek ust. § 12 písm. a) či písm. b) zákona o azylu.

Poslední námitka, tedy potřeba realizace rodinného života na území České republiky, když dle žalobce z důvodů jím vysvětlených nemohou spolu s manželkou a synem žít v Gruzii či Rusku, byla žalovaným opět vyřešena zcela v souladu se zákonem a zjištěné situaci. Z lidského hlediska lze takovou snahu žalobce pochopit, leč z důvodů výše uvedených nelze jeho žádosti a přání vyhovět. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje. Žalobce na území České republiky pobývá již od roku 2006, k uzavření manželství přistoupil v roce 2010 a to poté, kdy dle jeho přednesu s manželkou žili již tři roky. Žalobce doložil výpis z trestního rejstříku, ze kterého je zřejmé, že proti jeho osobě nebylo vedeno žádné trestní stíhání. Z informačního systému cizinců nevyplývá, že by žalobce kdy v minulosti v České republice o povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny požádal. Nelze přehlédnout, že žalobce se na území republiky zdržuje již poměrně dlouhou dobu, jeho manželka a další členové její rodiny si trvalý pobyt a formality s tím spojené zařídili. Je proto udivující, že žalobce se při vědomí „čistého trestního rejstříku“ o realizaci téže formy pobytu vůbec nepokusil. Namítanou finanční náročnost odmítl žalovaný zcela důvodně přijmout jako argument s odkazem na možnost vyhledat pomoc u nevládních organizací. V důsledku pak žalobcem zejména namítaná finanční náročnost procedury mířící k legalizaci pobytu či její složitost nemůže být důvodem pro kladné posouzení jeho žádosti ve věci mezinárodní ochrany a to s ohledem na zcela konstantní soudní judikaturu. Např. NSS v Brně v rozhodnutí ze dne 24. 2. 2005 sp. zn. 7 Azs 187/2004 uvedl:

„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému

okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud rozhodl, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Ač je odůvodnění žalovaného stručné, je třeba žalobci připomenout, že na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. Žalovaný se zabýval žalobcem popsaným vztahem s občankou Ruské federace, které byl v ČR udělen trvalý pobyt a přijatým závěrům, že tato vazba a sdílení společné domácnosti včetně výchovy společného nezletilého dítěte nezakládá důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud přisvědčuje. K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“*

Na projednávaný případ lze přiměřeně vztáhnout rovněž rozsudek NSS č.j. 6 Azs 5/2010 – 61 ze dne 21.5. 2010, ve kterém se mimo jiné uvádí: *„Manželství se státní občankou České republiky není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou dány zákonem o azylu a z něj je zřejmé, že mezinárodní ochrana se uděluje ze zcela jiných závažných důvodů, především z důvodů pronásledování či hrozby vážné újmy v zemi původu žadatele. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že tím, že stěžovateli nebyla udělena doplňková ochrana, nebylo porušeno jeho právo na respektování soukromého a rodinného života, neboť stěžovateli nic nebrání v tom, aby toto své právo realizoval ve své vlasti. V případě, že stěžovatel hodlá realizovat své právo na rodinný život na území České republiky, nezbavuje jej to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v České republice, přičemž i v případě, že nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území České republiky.“* Soud proto uzavírá, že žalovaný při posouzení dle § 14 zákona o

azyly nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení. Na území Gruzie v současné době nedochází k mezinárodnímu nebo vnitřnímu ozbrojenému konfliktu a případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Z Informace MZV opatřené žalovaným z února 2010 vyplývá, že neúspěšným žadatelům o udělení mezinárodní ochrany žádný postih při návratu do Gruzie nehrozí. Prezident

Saakašvili naopak veřejně přislíbil navrátilivším se nezbytnou materiální pomoc za finanční spoluúčasti státu. Nezáměr gruzínských orgánů o osobu žalobce je navíc dokladován i již zmiňovaným vstřícným postojem při vyřizování formalit a dokladů.

K otázce práva na realizaci soukromého a rodinného života, jež má oporu v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod si krajský soud kromě dostatečného a fundovaného rozboru provedeného k této otázce žalovaným v přezkoumávaném rozhodnutí rovněž dovoluje analogicky odkázat na závěry vyslovené Krajským soudem v Praze v jeho rozsudku č.j. 48 Az 70/2008-37, v němž se uvádí, že *„vycestování cizince do země původu není v rozporu se zákonem o azylu či mezinárodními závazky, nebo porušením práva na rodinný život, může-li cizinec realizovat toto právo jiným způsobem (např. úpravou pobytu v ČR podle příslušných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu nebyly soudem v daném v případě rovněž zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud odkazuje i na právní větu vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 48 AZ 116/2008-52 ze dne 9. 7. 2009: „Dospěje-li soud k závěru, že žalobce (neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany) účelově tvrdí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, mají (s přihlédnutím ke všem okolnostem případu) týž charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu.“*

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Ustanovený advokát požadoval odměnu za čtyři úkony právní služby a s tím související paušální odměnu. Konkrétně se jednalo o tyto úkony: a) převzetí a příprava zastoupení; b) doplnění žaloby, c) replika k vyjádření žalovaného ze dne 26. 9. 2012 a d) účast na jednání soudu dne 23. 1. 2013. Za úkony sub a) – c), které byly učiněny do 31. 12. 2012, činila odměna za jeden úkon právní služby 2.100,-Kč. Od ledna 2013, kdy proběhlo soudní jednání, činila odměna za jeden úkon právní služby již 3.100,-Kč. Výše náhrady hotových výdajů zůstala novelou vyhlášky shora nedotčena, tudíž za čtyři úkony právní služby po 300,-Kč za jeden úkon činí celkem 1.200,-Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) odst. 3, § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif]. Krajský soud tak ustanovenému zástupci žalobce přiznal odměnu za čtyři úkony právní služby ve výši 9.400,-Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 1.200,-Kč (§ 13 odst. téže vyhlášky), celkem 10.600,-Kč. Tuto částku navýšil o 21% z titulu platby DPH o 2.226,-Kč na výsledných

12.826,-Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet vymíněný advokátem.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 30. ledna 2013

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně

